

ת"פ 209/14 - מדינת ישראל נגד מאיה עמייאל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-209 מדינת ישראל נ' עמייאל
6/05/2015
בפני כב' השופט מרדכי פلد, סגן הנשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בן-משה
נגד
מאיה עמייאל
ע"י ב"כ עו"ד סנדי ליפשיץ

הכרעת דין

אני מודיע על זיכוי הנאשםת מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

1. בעובדות כתוב האישום נטען כי הנאשםת, מאיה עמייאל, הגעה, בתאריך 4.11.2012, בשעה 12:30. לערך, יחד עם אמה, לתחנת משטרת מרחב דן (להלן: "המקום"), לצורך הגשת תלונה. עוד נאמר בכתב האישום, כי בשעה שהשוטר אלדד שביט, ביקש לטפל בתלונתה, התנהגה הנאשםת באופן פרוע במקום, צעקה ש"כל השוטרים זבל", והוסיפה צעקות וקללות, תוך שיסירבה לצאת מהמקום, דפקה על דלתות חדר מש"ל, וזרקה חפצים למקום. כמו כן, נטען, כי הנאשםת גרמה לנזק לרוכש בכר שזרקה שולחן עבר דלת משרד התנועה, וכך נוצר חור בדלת. בגין כך מיוחסות לנאשםת עבירות שענין התנהגות פרועה במקום ציבורי והזק לרוכש בمزיד, על פי סעיף 216 (א) ו- 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. הנאשםת מכחישה את המיוחס לה, כשלדבריה הגיעו לתחנת המשטרה אך כדי לבדוק מה עלה בגורל תלונתה בדבר אלימתו של הבעלים של דירה שאotta שכרה, ככלפה. בחקירה המשטרה (ת/2) שללה זריקת חפצים והשמעת הגידופים כלפי השוטרים במקום, או את דחיפותו של השוטר שצילם את האירוע. עוד טענה, כי לא חתמה על העמוד הראשון בהודעה וכי לא יתרה על זכותה להיוועץ בסגנור. יש לומר בהקשר זה כי ההודעה הוגשה בהסכמה, וגובה ההודעה לא נחקר כלל בביחמ"ש, לגבי נסיבות גבייתה (ת/2).

3. הנואשת מסרה בעדותה בבימה"ש, כי ביום האירוע הגיעה: "**לבדוק מה קורה עם התלונות שלי**" (עמ' 12, ש' 6). לדבירה, השוטרים שהיו אמורים לטפל בעניין שהעלו, גיחכו, וגם שאחד השוטרים ניסה לתקשר טלפונית לבעל הדירה. עוד הוסיףה, בעדותה בבימה"ש: "**באותו רגע יכול להיות שיצאת עצבנית, יוכל להיות שגם אמרו לי משה. אני לא זכרת. הם תמייחסו לזה כסכסוך, בזחול..., בתגובה יצאתי החוצה והרמתי את הקול**" (עמ' 12, ש' 24-21, וכן שורה 30). כמו כן, טענה: "**אולי אני פגעת בשולחן. רואים שם שלוחן. אני לא עשית זאת בכוונה כדי לפגוע בו. הייתה נסערת באותו יום**" (עמ' 13, ש' 2-1) עוד הוסיףה כי אינה זכרת כי גידפה את השוטרים.

4. השוטר אליך שביט, שעבד באותו יום, במועד בוחנת מרחב דן. מסר בעדותו כי הנואשת מזכרת לו מטלונות קודמות שהגישה, והוא נכנסה למשרד, ביחד עם אמה ופתחה בצעקות. לדבריו, ניסה פעמיים לתקשר בטלפון למי שכפויו הופנתה התלונה, אך לא היה מענה, כשהייתה בקהלות ש"cols זבל", וכי אין עידכון נידת הסירור. בתגובה לכך יצאה הנואשת נסערת ועצבנית, והחללה בקהלות נזק כבד, לצורך מטפלים בתלונתה כיאות. אמה ניסתה להרגעה, אך לא הועיל. העד הוסיף כי הבahir לנואשת, בעת שהיא הייתה במשרד, כי אם מחשך סכנה, באפשרותה להזמין נידת, וזאת טרם התפרצתה. העד ציין בעדותו, בחקירה הנגדית, כי הבחן בנזק שנגרם לדלת אחד המשרדים, רק לאחר סיום האירוע, מביל שראתה את מעשה הטחת השולחן, בעת התרחשותו.

לענין מהות הנזק שנגרם לדלת, הוגש לוח צלומים, ת/1 א' וכן דוח, ת/1 ב'.

5. בהתקנוגותה הסוערת של הנואשת הבחן גם קצין המשטרה, המפקח עומרית חתוכה (ע"ת 2), העד ראה את התחת השולחן עבר הדלת, ושמע את קללותיה כלפי השוטרים. העד גם ביקש מהשוטר גיא דורו, לצלם את ההתרחשויות, באמצעות מכשיר הטלפון.

ע"ת 3, רס"מ גיא דורו, הוסיף כי הנואשת הדפה את ה"מעמד" לכיוון הדלת, וכי הבין ש: "**משהו חריג הולך וקרות**" (עמ' 9, ש' 21). העד תיעד באמצעות המצלמה שבטלפון הניד, את אשר ארע והוסיף כי הנואשת דחפה אותו. לענין זה טענה הנואשת כי לא דחפה את העד וארק ביקש למנוע ממנו לצלמה.

העד המציא דיסק ובו צילום האירוע (ת/5). ניתן לומר כי בצילומים שהגיש העד ושהוצגו בבימה"ש, נראה כי הנואשת כשהיא צעקה בהיותה במסדרון, הכל בעת שוטרים מנסים להרחקה מהמקום, כשהצלידה גם אמה. בשלב מסוים אף נראה כי הנואשת הודפת שולחן-מעמד, שעמד בדרך, שמתברר שפגע בדלת וגרם לנזק קל (ראה בהקשר זה דוח שערך העד, ת/4א').

6. עדה נוספת, השוטרת רס"מ אולגה קויזובינסקי, תיארה כיצד עוררה הנואשת מהומה, כאשר לענין זה כתבה העדה דוח שהוגש, ת/6, שמתוכו עולה כי הנואשת צעקה וקיללה ואף הטיחה דברי גנאי ועלבן כלפי העדה. עוד עולה מהדו"ח כי העדה נגישה לנואשת ואזהה בידה השמאלית, כדי לשכנעה

לחודל מהתנהגותה המתלהמת, אך הנואשת ניסתה לפגוע בה בפניה, כשאמה התערבה, בנסיבות לשכך את כעסה של בתה.

העדה מסרה כי לא הבחינה בהתחת ה"מעמד" בדלת.

7.itudata בודחתה בבייהמ"ש לא הכחישה, כאמור, הנואשת כי הייתה נסעתה ונרגצת, מאחר וסבירה כי תלונתה الأخيرة אינה זוכה ליחס נאות וכי השוטרים האמורים לטפל בעניינה, נוהגים כלפי בנימה מזולגת.

מנגד, יש בסרטון המצוי בת/5, כדי להבהיר כי התנהגותה של הנואשת הייתה חריגה. עולה עוד מכלל הריאות שהובאו ע"י המאשימה כי הנואשת לא הסתפקה בקול מחהה, והתנהגותה גלה לפסים שבבלו באלים, עד שהיא צורך להרחיקה מהמקום, כאשר גם התערבותה של אמה, לא הייתה בה כדי לסייע בהרגעת הנואשת.

8.vidata בכלל הריאיתי שהובא בפני, מצאתי כי יש ליתן אמון בගירסת השוטרים שהuidו, הנטמכת כאמור גם בצילומים שנעשו (ת/5), כאשר לעניין התנהגותה של הנואשת נכתב גם דז"ח (ת/3) ע"י מפקח עומרי חתוכה, ויש בו כדי לתאר התנהגות שלוחת רשן של הנואשת, המגיעה לכדי ביצוע עבירה על פי סעיף 216 (א) לחוק.

9.vidata הנואשת אישרה מקצת המייחס לה, כאשר לא הכחישה, וזאת גם בחקירה המשטרתית (ת/2) כי הרימה את קולה וכי הייתה נרגנת וכעוסה, כיש בכלל הנסיבות, כפי שתוארו על ידי עדי התביעה, כמפורט לעיל, כדי להציג על התנהגות פרועה של הנואשת בתחנת המשטרת, שהיא בגדר מקום ציבורי. התנהגות זו באה לעולם, כפי הנראה, מתוך תחושתה של הנואשת כי אין מיטים אוזן קשbet לתלונותיה, הגם שעולה מעדותו של השוטר, אלazz, כי, על אחר ובנוכחות הנואשת, ביקש ליצור קשר עם מי שנגדו הוגשה תלונת הנואשת, אך ללא הצלחה, כשאף הינה את הנואשת כיצד עליה לנוהג בהמשך. בשים לב לריאות שהובאו, אין ניתן לקבל את התחושה הגורפת של הנואשת, שטענה כי הסתפקה בהרמת קול גרידא.

10.vidata ניתן לקבוע, בסיכום של דברים, כי הוכחו כדבאי יסודות העבירה על פי סעיף 216 (א) לחוק, המიיחסת לנואשת ועל כן היא מורשתה בעבירה זו.

יחד עם זאת, אני רואה לנכון לזכות את הנואשת מהעבירה הנוסף שיוחסה לה, והוא היוזק לרכוש בمؤיז, על פי סעיף 452 לחוק העונשין. אכן, נגרם נזק לדלת, שניתן למצוא אותו כפועט, הכל כתוצאה מהתנהגותה של הנואשת, כפי שתואר על ידי עדי התביעה. עם זאת, יש גם לומר כי עניין הפגיעה בדלת הייתה חלק מהאירוע בכללו, שענינו התנהגות הפרועה, מצדה של הנואשת, אשר אין מקום להפריד ארוע זה מכלל התנהגותה של הנואשת, שאופיינה, אף בגידופים ובהשמעת דברי בלע ועלבן שונים כלפי השוטרים, וגם כלפי שוטרת (ע"ת (4).

אין גם מקום לקבוע כי היה מדובר במעשה מצד הנאשמה, שתכליתו גרים נזק לדלת, יש לראות את ההתרחשות של הפגיעה בדלת, חלק מכל ומרצף מהאורע, ומשך הוא, לא יהיה מקום מლכתחילה לייחס לנאשמת עבירה נפרדת בגיןו של אrou בודד זה.

11. בכלל, אין מקום להרבות בסעיף עבירה שלא לצורך ועל כן, ניתן לראות, בכלל האמור, הנוגע להתנהגות הנאשמת במקומות, כפי שתואר ע"י עדי התביעה, משום עבירה אחת שהיא התנהגות פרועה במקום ציבורי, ולא היה מקום לפצל את האירוע לשתי עבירות. על כן, אני מורה על זיכוי הנאשمة מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

הסגורית העלתה טענה נוספת לפיה מדובר בהתנהגות שהיא בגדיר זוטי דברים ואף הפנחה לפסיקה לצורך כך. אני בדעה כי הנთונים העובדיים של המקרא אינם מצדיקים לפטור את הנאשمت מאחריות פלילית. מדובר בתנהגות שלוחת רשן של הנאשמת, שנמשכה מספר דקות, כשהיא מחוללת סביבה מהומה רבה, כשהתנהגות זו לוויתה בהתחת עלבונות וקללות כלפי שוטרים, כשהיא מסרבת לעזוב את המקום, ורק הרחקתה של הנאשמת מהמקום, מנעה את המשכו של האירוע. עם זאת, לא הוכח כי הנאשמת זרקה חפצים, כמיוחס לה בכתב האישום.

12. טיבו הקונקרטי של האירוע ונסיבות ביצועו, והאינטרס הציבורי בכללות, אינם מאפשרים, על כן, לראות באירוע כפי שהתרחש, משום זוטי דברים. אף אם סבירה הנאשמת, כי תלונותיה זכות ליחס שאינו הולם, עדין לא היה בכר כדי להצדיק, כהוא זה, התפרצויות, כפי שאரעה מצידה ואין מדובר בהתרחשות קלה ערך, על כל נסיבותה.

על כן נדחית גם טענה זו בדבר זוטי דברים, שהעלטה הסגורית.